

All refugees welcome



De massieve aankomst van vluchtelingen in België sinds enkele weken heeft een enorme golf van solidariteit teweeg gebracht onder de bevolking. We feliciteren de honderden vrijwilligers, aan het werk in het Maximiliaanpark dat sommigen als een “stad in de stad” zien. Zonder hen zou de toestand van de vluchtelingen rampzalig zijn.

Het “probleem” van de vluchtelingen is echter verre van opgelost, en hun situatie verslechtert er in veel opzichten op. Noch de Europese leiders, noch de Belgische regeringen komen met duurzame oplossingen op de proppen. We moeten integendeel bijna dagelijks xenofobe of racistische uitspraken slikken van de politieke verantwoordelijken.

Een structureel probleem van het kapitalisme

Het aantal ontheemden blijft steeds toenemen. De grootste vluchtelingenstroom sinds de Tweede Wereldoorlog is een gevolg van politieke en sociale instabiliteit door mondiale conflicten. Maar het zijn de Verenigde Staten en de Europese mogendheden die met hun kolonialistische “militaire interventies” Irak, Syrië, Lybië en andere Afrikaanse landen in de chaos storten en almaar meer mensen op de vlucht jagen. Als we een einde willen maken aan de wanhopige migratiestromen moeten we deze kolonialistische politiek een halt

toeroepen, en daadwerkelijke steun geven aan de progressieve en revolutionaire krachten die vechten tegen de bezettingen, de dictaturen en de Islamitische Staat.

Het enige alternatief dat de EU nu naar voor schuift is echter nog meer geweld en repressie. Ze bereidt een “zeegevecht” voor tegen de smokkelaars, waaraan alle 28 landen moeten meedoen met oorlogsfregatten en elitetroepen die getraind zijn om boten te kapen.¹ Ze wil Syrië bombarderen, terwijl die oplossing haar contraproductiviteit en inefficiëntie tegen de IS al bewezen heeft. De verzetsgroepen tegen de IS weigert ze te ondersteunen. Verschillende landen sluiten hun grenzen, en muren van prikkeldraad scheiden Europa van andere volkeren.

Nu de vluchtelingen aan de poort van Fort Europa staan, laat men er enkelen binnen, zonder in te gaan op de werkelijke opvangbehoeften van deze vluchtelingen. In alle landen verklaren de politieke leiders dat de “opvangcapaciteit” overschreden is, maar geen enkele regering maakt extra budget vrij voor infrastructuur en personeel om die capaciteit uit te breiden. Bij Fedasil bijvoorbeeld ligt het personeel al maanden in conflict met de overheid. In Wallonië zijn er het afgelopen jaar meerdere opvangcentra gesloten, die nu tijdelijk terug geopend worden. Dit toont aan dat er geen politieke wil is om de dienstverlening duurzaam te verbeteren. Inte-

gendeel, de privatiseringen zoals die van de kantine en de beveiliging passen in de besparingspolitiek die deze overheidsinstellingen verder ontmantelt.

De “generositeit” van sommige regeringen, zoals die van Duitsland, roept vragen op wanneer ze er expliciet bij zeggen dat ze de vluchtelingen willen inpassen in de arbeidsmarkt. Uiteraard moeten vluchtelingen aan een job kunnen geraken, maar tegen welke prijs? Het is verontrustend om te lezen dat de vluchtelingen de 1 eurojobs in Duitsland zouden moeten opvullen om dat land nog competitiever te maken; of om havenbaas Fernand Huts te horen verklaren dat hij onmiddellijk 500 vluchtelingen in dienst wil nemen, op voorwaarde dat de sociale bescherming voor havenarbeiders wordt versoepeld.

Het is duidelijk dat de motieven dan niet ingegeven zijn om de vluchtelingen te helpen, maar om van hen te profiteren om winst te maken en hen te misbruiken om de neerwaartse druk op te voeren op de lonen van alle werkers.² De bazen (VOB, Unizo...) hebben hun “interesse” te kennen gegeven in het profiel van de vluchtelingen voor technische tewerkstellingen of voor jobs waaraan gebrek is. Unizo heeft van zich doen spreken, met een loket aan het Maximiliaanpark waar vluchtelingen zich kunnen inschrijven. Hun quotapolitiek is er enkel op gericht om de gekwalificeerde arbeidskrachten uit te sorteren, en de rest van de vluchtelingen, voor hen “onnodig”, verder aan hun lot over te laten.

Klassesolidariteit

Wij eisen daarom gelijkwaardige arbeidsomstandigheden voor alle vluchtelingen, en sociale bescherming onder de Belgische wetgeving. Geen precarisering! Zelfde rechten en zelfde sociale bescherming voor alle werkers in België!

Syndicale organisaties moeten aan de kant van de vluchtelingen gaan staan met concrete eisen: regularisatie van elke asielloos, gelijkwaardige werkomstandigheden, valorisatie van de diploma's en werkopleiding voor de vluchtelingen die er geen hebben, opdat ze niet aan loonchantage zouden worden blootgesteld. De superuitbuiting waaraan de werkgevers de vluchtelingen willen blootstellen maakt deel uit van de bespa-

rings- en sociale afbraakpolitiek waartegen onze vakbonden een vuist moeten maken.

De situatie in het Maximiliaanpark wordt kritiek: met de koude wordt het des te noodzakelijker om een beter opvangalternatief te vinden. Het Burgerplatform, de federale overheid, de stad Brussel, het Rode Kruis en andere organisaties hebben vergaderd om oplossingen te zoeken. De vluchtelingen zelf waren er echter niet bij om hun noden uit te drukken en hun eisen op tafel te leggen. Het is niet om het Burgerplatform en de broodnodige solidariteit in vraag te stellen, maar de vluchtelingen moeten daarnaast hun eigen organisaties en vertegenwoordiging opbouwen, om weerstand te kunnen bieden aan alle problemen die ze op hun weg zullen tegenkomen: bij hun regularisatie, opleiding, toegang tot de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg. En op korte termijn, om een degelijk logement te bemachtigen en hun regularisatiedossier snel in werking te stellen.

Er moeten vergaderingen worden georganiseerd waarin de vluchtelingen zelf oplossingen kunnen voorstellen, vertegenwoordigers kunnen kiezen die aan de discussies deelnemen en de anderen erover inlichten

De beweging moet ook een antwoord formuleren tegen de criminalisering en het verdeel- en heersdiscours van onze politici, die vluchtelingen bestempelen als profiteurs die de kas van onze sociale zekerheid leegplunderen, of tegen de leugens als zou het opvangkamp voor de helft bevolkt worden door sans-papiers, daklozen en extreemlinkse activisten.³ Ook hiervoor is het noodzakelijk dat de vluchtelingen zich organiseren om die aantijgingen te weerleggen, om op te komen voor hun eigen eisen en om de weg te vinden naar de andere werkers in België en deel te nemen aan de strijd en de betogingen.

Daarom moeten we allemaal meedoen aan de manifestatie van 7 oktober, werkers van hier of ginder, als een stap om op te komen voor betere levensomstandigheden voor iedereen, tegen de sociale afbraakpolitiek, en solidair met onze klassekameraden op de vlucht.

1 Le Soir 15/09/15 - 2 Ibidem - 3 Le Soir 21.09.2015

Solidariteit met de vluchtelingen! Stop de criminalisering!

Gelijke rechten voor allen! Van hier of van ginder: we zijn allen werkers!

Regularisatie voor iedereen! Open grenzen!



Communistische Werkersbond

Belgische afdeling van de Internationale Werkersbond - 4e Internationale (IWB-4e Int)

www.lct-cwb.be - lct.cwb@gmail.com - www.facebook.com/LigueCommunisteDesTravailleurs

Werp dit niet op de openbare weg, geef het liever door aan een kameraad. Ver.Uitg.: J. Talpe, Elandstr. 73 - 1170 Brussel